

LES CRÍTQUES**MELODRAMA**

Amor i humor

AMB LA LLIÇÓ APRESA SERGIO RENÁN I NORMA ALEANDRO, EN UN MOMENT DE 'QUERIDO EMBUSTERO'.

Querido embustero**Teatre Capítol**
6 D'OCTUBRE**AUTOR:** Jerome Kilty
DIRECCIÓ I INTERPRETACIÓ: Norma Aleandro i Sergio Renán**NÚRIA SÀBAT**
nsabat@elperiodico.com

Estimat mentidero: amb aquesta reveladora fórmula la llavors famosa diva Stella Campbell encapçalava moltes de les cartes enviades al no menys cèlebre George Bernard Shaw. Durant 40 anys i fins que ella es va morir, tots dos van mantenir com un secret a crits una intensa relació en què hi va haver de tot: passió,

gelosia, una total complicitat i, no cal dir, tempestuoses discussions, que evidenciaven el fort i capritxós caràcter de l'actriu i la temible ironia del sovint petulant escriptor.

El 1960, Jerome Kilty convertia aquest inèdit epistolari d'amor i humor en una comèdia que ell mateix va dirigir i va estrenar a Broadway. A Espanya, Fernando Fernán-Gómez la va portar a escena juntament amb Conchita Montes el 1962 en una, segons sembla, memorable actuació que també es va poder veure al Teatro Calderón de Barcelona. L'amable i convencional adaptació del nord-americà mostra, per un costat, el no sempre plàcid vincle sentimental i professional que es va establir entre l'actriu i l'autor a partir de la realització de la mítica *Pigmalió*. Per l'altre, Kilty la completa amb una sèrie d'aparts sociobiogràfics que si bé ajuden a ubicar-se trenquen la calidesa d'un relat que discorre plàcidament i sense sorpreses.

Norma Aleandro, protagonista absoluta, no defrauda les expectatives i sedueix, una vegada més, un públic que aquí s'ha guanyat des de la gran pantalla. La seva actuació plena de matisos eclipsa la del seu company Sergio Renán -de qui no negarem les bones intencions però sí els bons resultats- i estableix un clar desnivell que arriba als mateixos personatges, de manera que l'eixerida, coqueta i, al final, dolçament envellida Stella anu-la del tot un insipid Shaw que imaginem molt més interessant i temperamental.

De tot plegat en resulta un muntatge elegant, grat i correcte exempt, no obstant, de l'autèntica emoció compartida, de la química que una espera veure entre la parella d'intèrprets i de les espurnes que haurien de saltar d'algunes escenes, i en què es perceben unes notes de cansament i el to lax d'una lliçó més apresca que sentida.

DRAMA SURREALISTA

Actrius i titelles

Amor de Don Perlimplín con Belisa, en su jardín**Espai Brossa**
5 D'OCTUBRE**AUTOR:** Federico García Lorca
DIRECTOR: Jaume Villanueva
ACTRIUS: Maite Brik i Montse Morillo**GONZALO PÉREZ DE OLAGUER**
gperez@elperiodico.com

El director Jaume Villanueva no s'ha apuntat mai a les coses fàcils. Amb una trajectòria intermitent, té al seu haver muntatges de Cocteau, Benet i Jornet, Vázquez-Mon-

talbán i Albee, entre altres, però per diverses raons, a casa nostra no ha estat un director habitual. Ara torna amb un muntatge molt particular de l'obra de García Lorca *Amor de Don Perlimplín con Belisa, en su jardín* (1928), que no es va poder estrenar fins al 1933. Villanueva manté la història, les paraules de Lorca i el surrealisme, però proposa una lectura en què apareix molt potenciada la tragèdia. De fet, concep el personatge de Belisa, el seu matrimoni amb Perlimplín i el destí de tots dos com a elements principals d'aquest gènere.

L'obra de l'Espai Brossa té un encant especial, que resideix en la utilització de dues actrius, Maite Brik i Montse Morillo, en els personatges de la criada Marcolfa i la jove Belisa, respectivament, a més dels titelles, manipulats per Valentina Raposo. La interrelació entre els uns i els altres i la in-

novadora arrencada de l'obra marquen el nou muntatge d'aquesta farsa surrealista que Lorca va substituir com a aHelúia eròtica. Als espectadors més veterans els avança que no té res a veure amb la proposta del GAT de l'Hospitalet, dirigida per Enric Flores, el 1984.

A primera vista sembla que García Lorca recrea la faula del casament entre una jove humil i bonica amb un home vell i ric. Però el llenguatge lorquí a la mateixa història certifica que el poeta transcendeix aquesta simplificació i trobarà en la mort de Perlimplín una patètica paradoxa. Villanueva va més enllà i busca la impossible rebel·lió dels personatges davant el seu destí com a éssers creats per l'autor. La funció, en què també intervé el *cantaor* David Porta, s'endinsa en alguns moments en un laberint del qual no és fàcil sortir. Però finalment el signe tràgic del muntatge, la bona feina dels intèrprets i l'atmosfera intimista que es crea a la sala resolen positivament aquest espectacle.

EXPERIMENTAL

Dur muntatge per a un ritual mecànic

Medeamaterial**Teatre Fabià Puigserver**
6 D'OCTUBRE**AUTOR:** Heiner Müller
DIRECCIÓ: Anatoli Vassiliev
INTÈRPRET: Valérie Dréville**GONZALO PÉREZ DE OLAGUER**
gperez@elperiodico.com

Des del 1988 Anatoli Vassiliev està al capdavant de l'Escola d'Art Dramàtic de Moscou, al mateix temps que treballa en altres llocs. Barcelona va veure dos formidables espectacles seus, amb la companyia russa: *Sis personatges a la recerca d'autor* i *Les lamentacions de Jeremies*; els dos muntatges deixaven clar la manera de fer teatre d'aquest singular artista. Ara porta la seva demolidora visió del mite tràgic de Medea, a partir del text de Müller. Un espectacle d'una especial duresa, concebut per a l'actriu de la Comédie Française Valérie Dréville,

DUR, DUR VALÉRIE DRÉVILLE, 'MEDEAMATERIAL'.

que el va estrenar al Festival d'Avinyó del 82.

El text de Müller, en si mateix difícil i fosc, admet diverses lectures. Vassiliev ha buscat un extrem d'aquell camí, el més allunyat de tota possible emoció, una zona en què la paraula i el cos pràcticament són un objecte. L'actriu francesa apareix asseguda al seu tron de fusta, sobre una taula, i té darrere una pantalla en què es projecten belles imatges marines. Ni així l'espectador se sent tocat per l'emoció. La brutal tragèdia d'Eurípides/Müller és desgranada per Dréville en clau ritual, escopint les paraules, sotmeses a un rigorós treball de mecanització. Frases cridades que surten esquinçades de la boca de l'actriu. És una feina meritòria, malgrat la insistència de l'entonació.

La representació manté el personatge a la seva poltrona, amb les cames obertes i la cara travessada pel dolor i l'angoixa. A poc a poc, la interpretació s'endinsa en la sensualitat sense perdre de vista la fredor. Hi ha força en l'esquarterament dels dos ninots de drap que simbolitzen els fills de Medea i en la crema del vestit de Medea/Dréville. Un final terrible per a una funció objectivament avorrida. L'actriu es queda immòbil a l'escena fins que algú apareix amb un cartell: «L'espectacle s'ha acabat».